

Πιερ Ντελατρ

ΤΟ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ

Ο απεσταλμένος του Δαλαϊ - Λαμια στην Ουασιγκτον ρωτήθηκε πως ο Δαλαϊ - Λαμια εβλεπε την αμερικανική ξένη βοήθεια. Αυτός απάντησε : «Ο βασιλιάς μου βλέπει ένα πλαστικό ποτιστήρι στον κήπο του κόσμου». Λίγοι δημοσιογράφοι θα μπορούσαν να το εξηγήσουν αυτό, χωρίς την βοήθεια της ακολουθής ιστορίας.

Ένα ανοιξιατικό πρωινό, ο Δαλαϊ - Λαμια μπήκε στον Διαμαντενίο κήπο με ένα πλαστικό ποτιστήρι, που του το είχε δώσει η γυναίκα του Αμερικανού πρεσβευτή στην Ινδία. Το ποτιστήρι ήταν πράσινο με ένα κιτρινό στομά.

Μετά το ποτισμα όλων των λουλουδιών, άφησε το ποτιστήρι σε μια γωνία του κήπου.

Την άλλη μέρα, ανακάλυψε ότι όλα τα λουλούδια είχαν μαραθεί.

Συμβουλευτήκε έναν φυτοκόμο, που όμως δεν μπορούσε να εξηγήσει πως είχε συμβεί αυτό.

Συμβουλευτήκε έναν φυσικό, που ήταν το ίδιο συγχυσμένος.

Συμβουλευτήκε έναν καλλιτέχνη και πήρε άμεσα τη σωστή απάντηση : «Υπάρχει ένα νεκρό χρώμα στη γωνία του μουςαμιά σας. Βγάλτε το και τα χρώματα θα ξαναζωντανέψουν».

Ο Δαλαϊ - Λαμια εδούλε το ποτιστήρι και, να! Τα πετάλα γεμίσαν με σιροπι, ενώ φρέσκος χυμός ανέβηκε στο μισχο και τα φύλλα, έως όπου τα λουλούδια ακόμα μια φορά προχωρούσαν προς τον ήλιο.

ΤΟ ΩΚΕΑΝΕΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κάθε βράδυ ο Δαλαϊ - Λαμια στεκόταν για μια ώρα με το κεφάλι του πάνω σε μια ψαθα στη γωνία του δωματίου του, για να ρεουν οι ποταμοί προς τη θάλασσα.

Αυτή την ώρα μπορούσε να αισθανθεί το ωκεανείο πνεύμα ολόζωντανο από σκεφές που κινούνταν όπως ένα μεγάλο κοπαδι ψαριών και φρεσκούς φωτισμούς που φεγγόβολούσαν ανάμεσα στους σκοπελούς.

μετάφραση: Αντίοπη Σταθοπούλου

ΔΕΚΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΑΖΙ (αποσπάσμα)

Δεν είχε ανάγκη ο Μεγάλος Βομβός ν αλλάξει εκφραση στο πρόσωπο του, αφού μια απλή εκφραση μπορούσε να επιτρέπει σε κάθε διαθεση να ξεχυνεται απ αυτό. Σοβαρότητα και ευθυμία, λαμπρότητα και σκοτεινία, ψυχή και πνεύμα ήταν όλα ενωμένα στην πραότητα ενάτενισης του. Μπορούσε να χαμογελά χωρίς να κινεί τα χείλη του. Ακριβώς όταν σκεπτόσουν ότι τα μάτια ήταν γεμάτα από ευχαρίστηση, αντιλαμβάνοσούνα ποσο τελεία θλιμμένα ήταν κι όταν σκεφτόσουν ότι η μελαγχολία του ξεχειλίζει ποτε να τον κάνει να κλαφει διαισθανοσούν ότι καμία ιδιαίτερη συγκίνηση δεν αισθανάτανε, αλλά μόνο σε κοιτούσε με ηρεμία, καθαρά πνευματική περιέργεια, και ενώ είχες αυτή την αντίληψη καλά στο μυαλό ετσι ώστε ενιωθες προετοιμασμένος να του προμηθεύσεις μερικές ξεχωρες απαντήσεις σε οποιεσδήποτε ερωτήσεις θα μπορούσε, ίσως να σου κάνει, καταλαβαινες ξεκαθαρά ότι δεν θα μπορούσε δεθεία να είναι περιεργός αφού ήταν παντογνώστης και δεν ήμανε γιάυτον περιεργός. Αν μια τέτοια παντογνώσια τον έκανε υπερτάτα αδιαφορο γ παθήσμενα απασχολημένο ήταν αδύατο να πω.

Τελικά παρατάουσε την προσπάθεια να αποκρυπτογραφήσεις την εκφραση του Με-

γαλου Βομβου και αρχιζες να προβαλλεις τα αισθηματα σου σ αυτον. Τ απορροφουσε μι εναν αναπαυτικο τροπο, αφηνοντας το προσωπο του να φανερωνεται οχι η εικονα αυτου που ησουνα αλλα αυτου που θα μπορούσες να γινεις αν συνεχιζες την τωρινη σου πορεια — μια διαπιστωση που σ εκανε ν αλλαξεις την πορεια σου διαστικα, μεχρι να εγκαταλειψεις την επιθυμια για καθετι σταθερο στη ζωη, που θα μπορούσες να φανταστεις σαν επιθυμητο. Αφηνοσουνα χωρις αισθηματα ν αντανακλα αυτος και αυτη τη στιγμη το προσωπο του αρχιζε ν αποτραβιεται απο σενα μεσα σ ενα ειδος σκιας, μεχρι που μπορούσες μονο να δεις την ασαφη σχισμη οπου ηταν το στομα του. Το προσωπο εμενε κρυμμενο, κανοντας σε να φοδασαι οτι θα εξαφανιζοταν ολοτελα χωρις να ικανοποιησει την απολυτη αναγκη που ενιωθες τωρα να συζητησεις μαζι του. Οταν ησουν εντελως κυριαρχημενος απο αυτη την αισθηση της αναγκαιοτητας, τον ακουσες ν αρχιζει να βομβει και διαπιστωνες οτι βομβουσε απ την αρχη. Επειτα αναδυοταν απο τη σκια του. Ο βομβος γινοταν λεξεις και σου μιλουσε χωρις ν ανοιγει το στομα του.

Αυτος ο πιο αγιος απο τους δασκαλους λαμιας ηταν πιο εντυπωσιακα γνωστος για το οτι μπορούσε να κραταει δεκα συνομιλιες μαζι. Στο χρυσο του πυργου δεχοταν ακροασεις μια ωρα καθε απογευμα. Καθοταν αντικρυστα στους δεκα επισκεπτες, χωρις να κοιταει κανεναν, κι ομως βλεποντας τους ολους ψυχικα και θρισκοντας τους εκει μεσα στον εαυτο του, καθως τους εβλεπε να παλευουν με τα διλημματα που ειχαν φερει σ αυτον. Λεγοταν γιαυτον οτι, οπως ακριβως ο ωκεανος μπορεί να διαλυθει σε μια σταγονα νερο, ετσι ολοι οι ανθρωποι μπορούν να διαλυθουν στο Μεγαλο Βομβο.

μεταφραση: Μαيره Τσιουρ

Η ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Δυο ελεφαντες ζουσαν στον κηπο των πετραδιων, δωρα στον Δαλαϊ Λαμια απο τον Μαχαραγια του Τζαϊπουρ. Οι ελεφαντες ηταν πολυ ερωτευμενοι και περναγαν τον καιρο τους περπατωντας πλαϊ - πλαϊ στα μονοπατια προσεχοντας να μην πατησουν τα λουλουδια. Ο Δαλαϊ Λαμια καθοταν συχνα σ ενα παγκο και τους παρακολουθουσε. Ιδιαίτερα του αρεσε να τους παρακολουθει να κανουν ερωτα.

Χρειαστηκε εφτα ημερες ο αρσενικος ελεφαντας για να ερεθισει τη συντροφο του, τρεις ημερες για να σκαφει με τους χαβλυοδοντες του τον λακο που θα καθοταν, μια ημερα να μπει μεσα της και δυο εβδομαδες να κανουν ερωτα. Ο οργασμος κρατησε σαραντα εφτα ωρες, στη διαρκεια του οποιου οι διαπεραστικες κραυγες του θηλυκου και τα δογγητα του αρσενικου τρανταζαν τους τοιχους της Ποταλα και μπορούσαν ν ακουστουν ακομα και στους δρομους της Λασα οπου ολοι εμεναν ακινητοι ν ακουσουν.

Ο Δαλαϊ Λαμια ειχε παει ενα απογευμα στον κηπο για ατοχασιμ. Το θηλυκο ηταν στο λακκο του και ο αρσενικος μολις εμπαινε μεσα της. Τα τιναγματα του μεσα κι εξω ηταν τοσο μεγαλα και τοσο βαθια και τοσο αργα, που το καθενα διαρκουσε τοσο οσο χρειαζεται ενας δορυφορος να κανει την τροχια του γυρω απο τη γη.

Αποφασισε να μη φυγει απο τον κηπο μεχρι να τελειωσει το ζευγαριμ. Οταν ο οργασμος απειχε μονο μια μερα, εδωσε οδηγιες στους υπηρατες του να μη του φερουν αλλο φαγητο η ποτο και να τον αφησουν ανενοχλητο ωστε να μπορεί πραγματικα να ειναι ενα με τα ζωα του. Αναπνεοντας αργα με το ενα ρουθουνι καθε φορα, μεγανοντας για μεγαλα διαστηματα χωρις εκπνοη, ο Δαλαϊ Λαμια αργα επεσε σε εκσταση.

Καθως ο οργασμος πλησιαζε, αρχισε να νιωθει ολα τα στοιχεια του συμπαντος να